

Kolonne efter Kolonne brød frem af Mørket og styrtede sig under Skrig og Hujen frem mod Skansen.

Brandskæret lyste et Øjeblik paa lange Rækker af dødblege Ansigter med vildt forvrængede Træk. Men straks efter var alt skjult af Krudtrøgen. Man skød iblinde, sigtede i Retning af Hærskrigene og de Saaredes Hyl. Og pludselig stod fire-fem Skikkelser oppe paa Voldens Krone og fyrede ned i Skansen. Andre var i Færd med at kravle op bagved dem.

Synet af disse fremmede Mænd tændte pludselig et ubændigt Raseri hos Søren. Han styrtede sig imod dem med løftet Kolbe, knuste Hovedet paa den forreste og huggede to af de andre Geværet ud af Haanden. Flere af hans Kammerater sprang op og fulgte ham. Det blev i Løbet af nogle Øjeblikke til et blindt Haandmænge, hvorunder Blod og Hjernemasse sprøjtede til alle Sider.

Størsteparten af de indbrydende Fjender tumlede tilbage i Voldgraven som Lig. Resten afvæbnedes og dreves ned i Skansen som Fanger. Søren havde faaet fat i Struben paa en Fanebærer, der havde plantet det slesvig-holstenske Flag paa Voldkronen og forsvaret det med sin Sabel. Søren havde afbødet hans Hug med sit Gevær og kastet sig over ham. Nu kom han slæbende med den halvkvalte Mand i Favnen som en Bjørn, der bærer sit Bytte bort; og da man fik Øje paa den erobrede Fane, som han førte med sig under den ene Arm, hilstes han med Hurraraab.

Imidlertid havde de efterfølgende Stormkolonner kastet sig plat ned paa Marken foran Skansen. Den uop-